

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Mgr. Ondřejem Bartošem ve věci

žalobce: **B. A.**, narozený X
státní příslušnost Y
bytem Z,
toho času bytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
331 65 Tis u Blatna

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Opočíněk 57, 530 02 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 2. 2021, č. j. KRPE-6884-45/ČJ-2021-170022,
ve věci zajištění cizince za účelem předání do jiného členského státu,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým žalovaná rozhodla podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o jeho zajištění za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie – nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Dobu zajištění žalovaná stanovila na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce, k němuž došlo 25. 1. 2021 v 16.30 hodin.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítal porušení § 3 ve spojení s § 2 odst. 1 a 4, § 50 odst. 2 a 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) – žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, její rozhodnutí je v rozporu s předpisy a neodpovídá okolnostem daného případu; žalovaná si neopatřila dostatek podkladů pro své rozhodnutí, zejména ve vztahu k realizovatelnosti dublinského transferu (nelze tedy rozumně očekávat naplnění účelu zajištění cizince); nejsou patrné úvahy, kterými se žalovaná řídila při hodnocení podkladů rozhodnutí. Namítal dále porušení § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť žalovaná údajně nedostatečně posoudila podmínky pro uložení mírnějšího opatření podle tohoto ustanovení.
3. Žalobce poukázal na informaci Ministerstva vnitra, OAMP ze dne 9. 2. 2021, z níž se podává, že v období březen – prosinec 2020 bylo v 92 případech zmařeno předání v rámci dublinského transferu z důvodu epidemiologické situace a s ní souvisejících restrikcí v různých členských státech. Je tedy zřejmé, že veškeré dublinské transfery jsou pozastaveny; tato skutečnost musela být žalované známa již v době vydání napadeného rozhodnutí a žalovaná tudíž nemohla rozumně očekávat, že realizace předání žalobce do Rumunska bude v rozumné lhůtě možná. Nemělo tedy vůbec dojít k zajištění žalobce ani k jeho prodloužení.
4. Žalobce dále vytkl žalované, že se nedostatečně zabývala otázkou systémových nedostatků v rumunském azylovém systému, když svůj závěr v tomto směru založila pouze na skutečnostech obecného charakteru. V této souvislosti odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44. Žalovaná měla důkladněji zjistit, zda země, do níž má být žalobce potenciálně předán, přijímá dublinské transfery a tato zpráva by měla být součástí správního spisu.
5. Žalobce dále namítl, že v jeho případě přicházejí v úvahu mírnější zvláštní opatření za účelem vycestování, což žalovaný dostatečně neposoudil a přikročil rovnou k nejprísnejší variantě, kterou je zajištění žalobce. Žalobci měla být uložena například povinnost hlásit se na policii ve stanovené době.
6. Žalobce závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Shrnutí vyjádření žalované

7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě předně k aktuálnímu stavu řízení sdělila, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Ze zprávy Ministerstva vnitra, OAMP, ze dne 15. 2. 2021, vyplývá, že Rumunsku téhož dne přijalo odpovědnost za azylové řízení a zaslalo souhlas s přijetím žalobce zpět na území Rumunska. Z téže zprávy dále vyplývá, že Česká republika má lhůtu 6 týdnů na realizaci předání žalobce do Rumunska; tato lhůta uplyne 29. 3. 2021; v této lhůtě bude žalobci doručeno rozhodnutí určující odpovědný členský stát podle nařízení Dublin III. Následně běží žalobci 15denní lhůta k podání žaloby. Teprve poté je možné realizovat předání žalobce do odpovědného členského státu. Proto také Ministerstvo vnitra, OAMP, požádalo o prodloužení lhůty k zajištění žalobce nejdéle do 29. 3. 2021, čemuž bylo žalovanou vyhověno.
8. K žalobním argumentům žalovaná uvedla, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí je popsáno, že realizace transferu do Rumunska je možná, což žalovaná věděla již v době vydání rozhodnutí; realizovatelnost předání pak zkoumá po celou dobu zajištění, což je ze správního spisu přezkoumatelné. Aktuálně disponuje žalovaná informací Ředitelství služby cizinecké policie v Praze, že v měsíci březnu budou do Rumunska vypravovány vojenské letecké speciály s kapacitou 10 osob, které budou primárně určené k realizaci dublinských transferů. Žalovaná se zabývala i otázkou systémových nedostatků azylového systému v Rumunsku. Vypořádala se i s otázkou možnosti uložení mírnějších zvláštních opatření za účelem vycestování, které v případě žalobce shledala neúčelným a nedostačujícím.
9. Žalovaná závěrem navrhla, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ve věci rozhodl za splnění podmínek § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání, neboť to účastníci nenavrhli a soud to nepovažoval za nezbytné.
11. Žaloba není důvodná.
12. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření proti zajištění za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání (...) podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie.“*
13. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[n]elze-li předání cizince (...) uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, (...) policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo převozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení.“*
14. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[p]olicie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesusoucího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“

15. Ustanovení § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví, že jako zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území uložit buď (i) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu a zdržovat se tam a oznamovat jeho změny, (ii) povinnost složit peněžní prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, přičemž peněžní prostředky může za cizince složit i jiná osoba, (iii) povinnost cizince osobně se hlásit policii ve stanovené době, a konečně (iv) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
16. Podle § 3 správního řádu platí, že „[n]vyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“
17. Podle § 2 odst. 1 správního řádu platí, že „[s]právní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen „právní předpisy“). [...]“
18. Podle § 50 odst. 2 správního řádu platí, že „[p]odklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže obrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.“
19. Podle § 50 odst. 3 správního řádu platí, že „[s]právní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.“
20. Podle § 68 odst. 3 správního řádu platí, že „[v] odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. [...]“
21. Z předloženého správního spisu plyne, že dne 25. 1. 2021 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou poblíž č. p. 107 v obci Semanín, okr. Ústí nad Orlicí. Následně byl žalobce eskortován ke ztotožnění. Žalobce předložil k prokázání totožnosti prozatímní dokument žadatele o azyl v Rumunsku č. 174254/20. Prověrkou v evidencích žalované bylo zjištěno, že žalobce nedisponuje oprávněním k pobytu na území České republiky. Žalovaná tedy učinila závěr, že žalobce vstoupil a pobývá na území České republiky neoprávněně.
22. Žalobce v podání vysvětlení správnímu orgánu, které bylo provedeno za přítomnosti tlumočníka z jazyka darijského, uvedl okolnosti svého příjezdu a pobytu na území Evropské unie. Uvedl, že je státním příslušníkem X, je ženatý, bezdětný. X opustil v dubnu 2020, protože mu hrozilo blíže nespecifikované nebezpečí. Chtěl jet do Evropy, konkrétně do Francie, kde má bratrance. Chtěl by zde studovat a najít si práci. Putoval přes Írán, Turecko, Řecko, Makedonii, Srbsko a Rumunsko, celou cestu mu Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

organizovali převaděči a zaplatil za ni 12 000 EUR. V Rumunsku jej zadržela tamní policie, podstoupil karanténu, policie s ním prováděla administrativní úkony, vzala mu otisky prstů a následně zde žalobce požádal o azyl. Když obdržel průkaz žadatele o azyl, opustil tábor, kde byl umístěn. Kontaktoval jej převaděč, na základě jehož pokynů následně cestoval přes Rumunsko vlakem, následně na nádraží mu jiný převaděč ukázal, do kterého kamionu má nastoupit. Rumunsko opustil žalobce v nákladovém prostoru kamionu 23. 1. 2021. Cestoval přes Maďarsko, Slovensko až do České republiky. O azyl v České republice žádat nechce, chce pokračovat dále do Francie. V České republice nemá žádné rodinné příslušníky ani zázemí, celá rodina žije v X, bratranec ve Francii. Disponuje peněžními prostředky ve výši asi 20 LEI. Nemá v České republice zdravotní pojištění. X opustil z důvodu problémů, k nimž se nechtěl blíže vyjadřovat, chtěl by se integrovat v Evropě, konkrétně ve Francii. O azyl v Rumunsku žádal kvůli tomu, že jej zadržela policie; po žádosti o azyl jej propustili a mohl pokračovat v cestě. Byl si vědom toho, že bez cestovního dokladu a víza není oprávněn vstoupit na území České republiky, stejně jako toho, že než bude vyřízena jeho azylová žádost, je povinen setrvat na území státu, kde žádost podal. Nejsou žádné důvody, které mu brání vrátit se do Rumunska, jen tam nechce, chce se dostat do Francie. Nemá žádné jiné zdroje financí, nemá přístup k bankovnímu účtu. Nezná nikoho, kdo legálně pobývá na území České republiky a mohl by mu půjčit peníze, ubytovat jej nebo za něj složit záruku.

23. Žalovaný dne 26. 1. 2021 vydal rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem předání na dobu 30 dní. Protože proti tomuto rozhodnutí není přípustné odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení a rozhodnutí je pravomocné jeho převzetím, napadl jej žalobce nyní posuzovanou žalobou.
24. Z úředního záznamu ze dne 14. 2. 2021 vyplývá, že žalovaná zkoumala průběžně, zda trvají důvody zajištění. Lustrací v dostupných informačních systémech zjistila, že Ministerstvem vnitra bylo zahájeno řízení za účelem předání podle nařízení Dublin III., žádost o zpětvzetí cizince byla odeslána do Rumunska, lhůta pro odpověď dožádané strany byla do 15. 2. 2021. Dne 15. 2. 2021 sdělilo Ministerstvo vnitra, OAMP, žalovanému (č. j. OAM-88-DS-PR-2021), že Rumunsko přijalo svoji odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím žalobce zpět. Pro realizaci nutného procesního postupu požádalo Ministerstvo vnitra, OAMP, o prodloužení zajištění nejdéle do 29. 3. 2021. Dne 19. 2. 2021 vydala žalovaná rozhodnutí, kterým prodloužila podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců dobu zajištění žalobce o 34 dní. Z úředního záznamu ze dne 1. 3. 2021 se podává, že žalovaná znovu průběžně zkoumala trvání důvodů zajištění.
25. Z informace Ministerstva vnitra, OAMP, ze dne 9. 2. 2021, č. j. MV-23514-2/OAM-2021, která je součástí správního spisu jako příloha žaloby, podané prostřednictvím žalované, krajský soud zjistil, že v období březen až prosinec 2020 bylo v 92 případech plánováno předání do odpovědných členských států, avšak z důvodu epidemiologické situace kolem onemocnění covid-19 a měnících se podmínek pro realizaci transferů byla předání zmařena. V roce 2021 bylo takto zmařeno 30 předání. Jak u předání plánovaných v r. 2020, tak v r. 2021, se však Česká republika stále pohybuje ve lhůtách v souladu s nařízením Dublin III.
26. Krajský soud předně konstatuje, že v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. přezkoumával napadené rozhodnutí, vycházející ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

27. Žalovaný v žalobou napadených rozhodnutích o zajištění přezkoumatelným způsobem zdůvodnil naplnění výše citovaných podmínek stanovených v § 129 odst. 1 a odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Zabýval se podrobně tím, zda v případě žalobce hrozí vážné nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud se s posouzením této otázky tak, jak jej učinil žalovaný, ztotožňuje. Žalobce vstoupil na území Evropské unie i České republiky a pobýval zde neoprávněně; žalobce bude předán do státu přímo sousedícího s Českou republikou a nemůže do tohoto státu oprávněně samostatně cestovat (nemá platný cestovní doklad); nemůže uvést adresu místa pobytu na území České republiky. Žalobce tak naplnil hned několik skutkových podstat zakládajících předpoklad vážného nebezpečí útěku. Žalobce po své azylové žádosti v Rumunsku nevyčkal výsledku řízení a svévolně zemí opustil a pohyboval se po několika dalších zemích Evropy. Dle jeho vlastního vyjádření ani jeho samotná žádost o azyl nebyla míněna vážně, nýbrž jen jako prostředek, jak získat volný pohyb. Lze tak učinit závěr, že žalobce pouze zneužívá instituty azylového práva k legalizaci vlastního pobytu v zemích EU. Česká republika není jeho cílovou zemí, nemá zde zázemí a ani prostředky na zajištění obživy a nelze tak předpokládat, že by zde v případě propuštění dobrovolně setrval. Vážné nebezpečí útěku je tak v případě žalobce nepochybně dáno, jak správně uzavřela žalovaná.
28. Žalovaný se dále přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou, zda by v případě žalobce nepostačilo uložit některé ze zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Ze shora uvedených skutečností vyplývá, že nikoli. Krajský soud k tomu konstatuje, že žalobce v průběhu podání vysvětlení uvedl, že v České republice nemá zázemí, rodinu, nezná zde nikoho, kdo by mu poskytl ubytování nebo prostředky pro obživu, přičemž sám potřebnými prostředky nedisponuje, ani nezná nikoho, kdo by za něj složil finanční záruku. Vzhledem ke svému statu si zde žalobce ani nemůže legálně opatřit zaměstnání, ani čerpat dávky systému státní sociální podpory. Žalovaná proto správně došla k závěru, že žalobce není vzhledem ke své situaci schopen splnit případné povinnosti plynoucí ze zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců, a nepřichází v úvahu ani složení finanční záruky. Žádným mírnějším opatřením než zajištěním by tedy nebylo možné zajistit účel předání.
29. Žalobce v žalobě namítal, že se žalovaný dostatečně nezabýval otázkou systémových nedostatků azylového systému v Rumunsku. Tato námitka není důvodná. Krajský soud shledal, že žalovaná se touto otázkou zabývala. Je třeba říci, že žalobce ve správním řízení žádné námitky v tomto směru neuplatňoval, přitom z jeho výpovědi vyplynulo, že přinejmenším po nějakou dobu konzumoval dobrodiní rumunského azylového systému, účastnil se úkonů azylového řízení a pobýval v azylovém táboře. Žalobní tvrzení vztahující se k nedostatkům rumunského azylového systému je pouze obecného charakteru, aniž by žalobce tvrdil skutečnosti, vztažené konkrétně k jeho situaci a zakládající (alespoň hrozící) zásah do jeho práv. Žalobce tak v tomto směru neunesl břemeno tvrzení, tím méně pak břemeno důkazní. Protože žalobce ve správním řízení nevznnesl žádné námitky k rumunskému azylovému systému, nelze žalované vytýkat, že se s otázkou případných systémových nedostatků azylového systému vypořádala pouze v rovině obecně známých skutečností, když uvedla, že Rumunsko je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a stát je schopen zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů; země ratifikovala a dodržuje všechny mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních

svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám dohlížejícím na dodržování těchto práv.

30. Žalobce dále namítal, že žalovaná dostatečně neposoudila faktickou možnost realizace zajištění vzhledem k tomu, že jsou dočasně pozastaveny dublinské transfery vinou epidemiologické situace. Ani tuto námitku neshledává soud důvodnou. Krajský soud podotýká, odkazuje přitom na závěry rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 3. 2019, č. j. 41 A 4/2019-33, aprobované rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2019, č. j. 4 Azs 153/2019 – 30, že žalovaná napadeným rozhodnutím nerozhodovala o předání žalobce do Rumunska, ale pouze o jeho zajištění za účelem předání; jejím úkolem bylo tedy pouze předběžně zkoumat, zda je takové předání vůbec možné a zda není *a priori* vyloučeno. To žalovaná zkoumala a učinila správný závěr, že *a priori* předání do Rumunska vyloučeno není. Krajský soud připomíná závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 79/2010 – 150, z nichž plyne, že smyslem řízení o zajištění cizince není s konečnou platností posoudit otázku, zda má cizinec nuceně vycestovat z území České republiky, ale pouze vytvořit podmínky pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován. Mimo to správní orgán rozhoduje o zajištění cizince pod velkým časovým tlakem; proto má povinnost zabývat se možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V posuzovaném případě žádné takové překážky žalovanému známy nebyly. Žalovaný zjistil skutkový stav v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí a v duchu konstrukce, že v řízení o zajištění cizince za účelem předání je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení (§ 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců) – nejedná se tedy o rozhodnutí, kterému by předcházelo tradiční správní řízení, v němž by správní orgán zjišťoval skutkový stav v souladu s požadavky stanovenými ve správním řádu. Podrobnější zjišťování situace v Rumunsku za účelem faktického předání žadatele o mezinárodní ochranu přináleží Ministerstvu vnitra, které je následně oprávněno rozhodnout o tom, zda k předání dojde, či nikoliv. Žalované tedy nelze vytýkat, že se otázkou možnosti uskutečnění předání zabývala pouze v rovině obecně známých skutečností, když žalobce ve správním řízení nic konkrétního v tomto směru nenamítal. Skutečnost, že předání není *a priori* vyloučeno, vyplývá i z informace Ministerstva vnitra, OAMP (srov. shora bod 25). Konkrétně v případě žalobce pak probíhají konkrétní kroky směřující k realizaci předání, jak o tom vypovídá sdělení Ministerstva vnitra, OAMP, ze dne 15. 2. 2021 (srov. shora bod 24).
31. Ani nyní, v řízení před soudem, tedy nevychází najevo, že by zajištění žalobce bylo vyloučeno z důvodu nemožnosti realizace jeho účelu.
32. Krajský soud tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí je v otázce splnění zákonných podmínek pro zajištění žalobce plně přezkoumatelné a také správné. Stejně tak krajský soud shledává i důvodnost aplikace institutu zajištění jako nejpřísnějšího prostředku pro dosažení účelu předání do jiného členského státu Evropské unie. K zajištění žalobce tak došlo ze zákonných důvodů a realizace účelu zajištění není vyloučena. Krajský soud připomíná, že pokud se následně objeví okolnosti případně vylučující některou z podmínek zajištění, má žalobce možnost podat žádost o propuštění ze zařízení, o čemž byl ostatně žalobce poučen přímo v rozhodnutí o zajištění.

VI. Závěr a náklady řízení

33. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V souladu s § 8 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), má účastník řízení právo namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Soudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Z obdobných důvodů je vyloučena i jiná osoba, která se bezprostředně podílí na výkonu pravomoci soudu (dále jen „soudní osoba“). Námitka musí být zdůvodněna a musí v ní být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. Rozhodování věci vyloučeným soudcem v prvním stupni je kasačním důvodem.

Pardubice 24. března 2021

Mgr. Ondřej Bartoš v.r.
samosoudce